

[Skovmand.]

rigsministeriet, henimod 100 mill. kr. om året til dette spild.

Jeg vil lige sige med hensyn til de tyrkiske fremmedarbejdere, at jeg ikke rigtig fik noget svar fra ministeren. Han mente ikke, jeg havde ret. Men jeg ville nu egentlig have sat pris på at få en lidt klarere beskrivelse af, hvorfor jeg ikke havde ret. I øvrigt sagde jeg ikke bestemt, at jeg mente, at de tyrkiske fremmedarbejdere ville komme ind. Jeg mente bare, at der var god sandsynlighed for det, bl. a. fordi Tyrkiet jo har indgået visse aftaler med fællesmarkedet, hvis indhold jeg ikke er fuldstændig inde i.

Jeg er ikke enig med udenrigsøkonomiministeren i, at det er til gavn for Tyrkiet, at der sendes fremmedarbejdere derfra til Danmark. Der er lige udkommet en bog, som viser, hvilke rystende virkninger den store udvandring har på de tyrkiske landsbyer, og der er lavet undersøgelser, bl. a. af OECD, der viser, at det økonomisk er til skade for disse lande at afgive nogle af deres bedste arbejdere til andre lande. Derfor mener jeg, det er en uheldig politik, og jeg vil gerne bede udenrigsøkonomiministeren uddybe dette punkt.

Til sidst vil jeg sige, at man ikke skal tro, at det er et gode i sig selv, at arbejdere selv bestemmer, hvor de kan gå hen. I det øjeblik de kommer fra lande, hvor der kræves statslig tilladelse, har man langt bedre magtmidler til at tvinge virksomhederne til at give dem ordentlige vilkår.

Per Dich: Da jeg ikke fik noget svar fra udenrigsøkonomiministeren, vil jeg til glæde for udenrigsøkonomiministeren gentage de punkter, på hvilke jeg mente dansk indtræden i fællesmarkedet vil få konsekvenser for jordproblemet og boligproblemet.

Punkterne var, at det vil være umuligt for os at forhindre opkøb af dansk jord, at dette gælder både landbrugsjord, jord til industri- og til boligformål, at fællesmarkedet forudsætter en fuldstændig liberalisering, at beskyttelsesklausuler ikke er forenelige med Romtraktaten, at vi kan forvente stærkt stigende jordpriser, at det ikke vil være muligt at forhindre udlændinge i at etablere sig med udlejningsbyggeri, at EF-Kommissionen vil kunne bestemme, hvor stor en del af nationalproduktet samfundet

skal have rådighed over, og at dette vil betyde, at særlig dansk indsats på boligområdet umuliggøres, at man må forvente, at monopolvendenserne i bygningsindustrien vil blive yderligere forstærket, og at alt dette vil betyde store stigninger i boligudgifterne i dette land, at momsrefusion må afskaffes, da den strider mod fællesmarkedets direktiver, og at vi formodentlig kan forvente moms på husleje.

Endelig bad jeg om at få noget at vide om, hvor meget det vil koste at sikre dansk jord gennem statslig eller kommunale jordkøb, samt hvor regeringen vil finde penge til dette formål. Der er nemlig nok at opkøbe. Af Danmarks samlede areal på 4,3 mill. ha ejer det offentlige 330.000 ha, og heri er selv kirkegårdene medregnet.

Nu ved jeg, at udenrigsøkonomiministeren åbenbart mener, at intet svar også er et svar. Men jeg går alligevel ud fra, at det må skyldes en forglemmelse fra ministerens side, en forglemmelse, som jeg er sikker på ministeren vil rette, bl. a. til glæde og oplysning for danske lejerorganisationer og den danske boligbevægelse.

Overgaard Nielsen: Det nordiske samarbejde kan udvikle sig så langt, som de nordiske lande kan blive enige om det, sagde hr. Niels Helveg Petersen til mig. Udenrigsøkonomiministeren antydede det samme, og hr. Nyboe Andersen bebrejdede mig, at jeg ikke troede på det. Men jeg synes dog, man retfærdigvis må tilføje, at det kun kan udvikle sig så langt, som Romtraktaten og andre fællesmarkedsbestemmelser tillader det. Det sidste er nok det vigtigste, hvilket både den svenske statsminister, den svenske handelsminister og chefen for den svenske arbejdsmarkedsstyrelse har givet udtryk for ved at udtale deres meget stærke tvivl om fortsættelse af det nordiske samarbejde.

Til statsministeren vil jeg gerne sige, at jeg anser det for en forglemmelse, når statsministeren ikke svarede på min opfordring om at foranledige et svar fra professor Max Sørensen med hensyn til det grundlovmæssige. Nu kan man måske sige, at da karakteren af dette svar næsten er kendt, før det er skrevet, er det måske underordnet; men jeg synes dog, at vi bør have et svar.

Udenrigsøkonomiministeren svarede heller ikke på min opfordring om, at vi sam-